

»MALA CVETKA«
 UPRAVA
 LJUBLJANA — KOBELJEVO

VSEBINA: Edino zdravilo. — Marija govori. — Nazaj h Kristusu. — Kako spoznam, da se je Marija res prikazala. — Novi kroji. — Fátimski Mariji. — V varstvu Male Kraljice. — Kot nekoč. — V šoli sv. Male Terezije. — Temelj družinske vzgoje. — Karmelska roža. — Kaj pa to? — Rakovniška cerkev in okolica.

Krepka v Terezijine stopinje

Molimo v družbi Marije Vnebovzete.

Mesečni namen molitve določen od sv. očeta: Potrebne dekliske kreposti.

Mesečna vaja: Bodimo pravični do vseh v dejanju, v besedi, pa tudi v mislih!

Posebni namen molitve Terezijine družine: Da Bog pospeši svoje načrte milosti nad slovenskim narodom.

*

Prečista vsa,
veselje zemlje in neba:
z brezmadežnim sijajem svojim
razsvetli našo zemsko pot
in dvigni iz snovi nas grešne
v svet neslutelih krasot!

*

TEREZIJINA MISEL: „Zelo me boli, da si opustila sveto obhajilo, zato ker je to bolelo Jezusa. O, kako zvit je hudobni duh, ki dušo tako preslepi! Ali ne veš, da si s tem storila, kar je hotel? Hudobec dobro vé, da ne more zapeljati v greh duše, ki hoče biti vsa božja. Zato si prizadeva, da bi jo vsaj prepričal, da greši. S tem je že veliko pridobil.

Njegovemu besnemu sovraštvu pa to še ne zadostuje. Zdaj poskusi drugače: Jezusa hoče oropati ljubega bivališča. Ker sam ne more stopiti v to svetišče, hoče, da bi bilo vsaj prazno in brez gospodarja. Toda gorje, kaj bo s tem ubogim srcem?.. Če se hudobnemu duhu posreči odvrniti dušo od svetega obhajila, je dosegel vse, kar je hotel, in Jezus joka...

Pomisli vendar, moja Marija, da je Jezus v ciboriju zate, nalašč in samo zate, in da gori od hrepenenja, da bi prišel v tvoje srce. Nikar ne poslušaj hudobca! Zaničuj ga! Pojdi brez skrbi k sv. obhajilu in prejemaj Jezusa, ki je Bog miru in ljubezni!

Že slišim tvoj ugovor: Terezija tako govori, ker ne pozna mojih slabosti!.. O, da poznam jih in jih slutim. Vendar te zagotavljam, da smeš brez strahu prejemati svojega edinega Prijatelja. Tudi jaz sem prestala mučenje takih skrbi (skrupulov); pa mi je Jezus dal milost, da nisem opustila nobenega sv. obhajila. Tudi takrat ne, ko sem se bala, da sem smrtno grešila. Iz izkušnje vem in ponavljam, da je to edino sredstvo, ki z njim uženemo hudobnega duha. Če vidi, da pri nas izgublja čas, nas pusti v miru.“ (Pismo sestrični Mariji Guérin).

Edino zdavilo

ažnejše pobožnosti širi sv. Cerkev tako, da jim posveča kar cel mesec. Majnik je Marijin, junij nas bliža presv. Srcu Jezusovemu, oktober nas vpeljuje v skrivnosti rožnega venca. Le pobožnost do presv. Rešnjega Telesa nima svojega mesca. Zakaj? Ker je to temeljna pobožnost vere, srčika liturgije, vsakdanja potreba slehernega vernika. Kdor ne živi iz Evharistije, ne napreduje, ne vztraja; prej ali slej omahne.

Sv. Tereziji Deteta Jezusa je bil evharistični Jezus življenje njenega življenja. Bil ji je vse.

Komaj tri leta stara mu je že vsa predana. Kako globoko ga že umeva. „Ali je mogoče,“ jo vpraša nekoč štiri leta starejša sestra Celina, „da je dobri Bog v tako majhni hostiji?“

„To ni vendar nič posebnega;“ odvrne Terezika, „Bog je vendar vsemogočen.“

„Pa kaj pomeni »vsemogočen«?“

„To pomeni, da stori lahko vse, kar hoče“, se odreže mala modrijanka.

Na praznik sv. Rešnjega Telesa je vsa blažena: „Tako sem srečna, da smem trositi cvetje na pot, po kateri pojde Gospod!“

Zelo zgodaj je že prisluhnila Učeniškemu vabilu. „Pustite otročičem, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, zakaj takih je nebeško kraljestvo“ (Mk 10, 14). Tedaj še ni bilo dekreta Pija X. o zgodnjem obhajilu otrok in mala Terezika na sveti večer otroško prevejano prosi botrico: „Daj, pusti, da še jaz nocoj »ukradem« malega Jezuščka... Sem tako majhna in med toliko ljudmi nihče ne bo zapazil, če grem k obhajilu.“

Seveda ji botrica Marija ne more dovoliti in mali teko vroče solzice hrepenenja po Jezuščku ves čas obhajila vernih.

Ne dolgo potem zagleda na ulici škofa msgr. Hugonina. Brez oklevanja mu steče naproti in ga prosi, naj ji dovoli prvo sv. obhajilo eno leto prej, kot pa je bila navada. Tako hrepeni po njem.

S kakšno gorečnostjo se je pripravljala cele mesce prej. Letos 8. majnika je bilo šestdeset let izza presrečnega trenutka njene prve združitve z Jezusom. Kak sprejem Mu je pripravila! Berite v Povesti duše (4. poglavje), kako ga sama popisuje. „Dan pr-

vega svetega obhajila mi živi v duši kot dan najjasnejše sreče.“

Ves zunanji sijaj ji je bil samo medel okvir najglobljih notranjih doživetij. „Nočem in tudi ne bi mogla vsega povedati... So misli, ki jih ne moreš izraziti z besedo, ne da bi izgubile svoj globoki in nadzemski pomen.“ Vendar pove mnogo.

„Kako sladek je bil prvi Jezusov poljub moji duši! Da, Jezus ji je dal poljub najčistejše ljubezni. Čutila sem, da me ljubi in to me je sililo, da sem mu venomer zagotavljala: »Moj Jezus, ljubim Te in se Ti dajem za vedno.«

Jezus ni izrekel nobene želje... saj sta se On in mala Terezija že davno našla in se razumela. Blaženost tega dne pa je

bila nekaj večjega ko samo obojestransko razumevanje: bila je najblaženejša **združitev**.“ Terezika očitno govori o najvišji stopnji združitve možne v svetniškem življenju.

„Nisva bila več dve ločeni bitji: Terezika je zginila, kakor kaplja vode zgine v neizmernem morju; ostal je le Jezus, kot Učenik, Kralj moje duše!“

Nepopisna, opojna blaženost ji je zalila čisto otroško srce in iz oči so ji privrele solze blažene sreče.

Da bi to bogastvo nikoli več ne zginilo iz njene duše, je zvečer v svoji sobici zapisala še tri sklepe svojega prvoobhajilnega dne: 1. Vedno ostanem pogumna. 2. Vsak dan se bom s »Spomni se, o premila Devica« izročila Materi božji. 3. Ukloniti hočem svoj napuh. Tako nam poroča njena sestra Leonija. Sklepe je zvesto držala celo življenje. Moč za to pa je zajemala iz sv. obhajila.

Ta sveti Zakrament je sicer enak za vse, ki ga prejema; le učinki so različni. „Slabotnim,“ pravi sv. Bonaventura, „je presv. Reš. Telo **mleko**, ki hrani, močnim pa je **vino**, ki opaja.“

Tudi s Tereziko je bilo tako. Dokler je bila še v svetu, jo je obhajilo odžejalo z duhovnim mlekom. V samostanu pa je že dorasla: obhajila, katera prejema le še v najhujši duhovni suhoti, jo hranijo z vinom močnih.

Rada trpi tudi največjo duhovno zapuščenost in samoto; pri tem pa se skrbno pazi in ogiblje tudi najmanjše lastne krivde.

Na vso moč se trudi za kar najbolj pristrčno zahvalo. Nič manj pa za skrbno pripravo. Ve, da zavisi od nje dobršen del sadov vsakega obhajila. Že poprejšnji dan se trudi za še večjo zbranost, obnavlja duhovno obhajilo in zbira kar največ drobnih žrtev za Ženina.

Tako z besedo in zgledom nagiba in vodi vse duše, ki imajo količkaj dobre volje, kar najčešče k obhajilu.

Vsem velja, kar je napisala svoji sestrični Mariji Guérin: „Če se hudobcu posreči odvrniti dušo od sv. obhajila, je vse dobil; Jezus pa joka...“

Pomisli vendar, da je Jezus v tabernaklju. **Zate je tam**, samo zate in gori od hrepenenja, da bi prišel v Tvoje srce.

sz

Praviš, da bi rad videl sadove svojega truda! Prav te ti hoče Jezus prikriti. Najrajši gleda kar sam male uspehe naših kreposti, ki mu jih dajemo v tolažbo.
Sv. M. Terezija

Gregor Mali

Marija govori

V globeli Irijski Marija
nam po pastirjih govori:
„Brezbožna grešna hudobija
do Sina mojega kriči.
Ne morem več zadrževati
pravične Sinove roké;
Sin mora grehe kaznovati,
ki zdaj jih delajo ljudje.
Veliko vsi z menoj molite,
žrtvujte se za grešnike,
Srce presveto tolažite,
častite z rožnim vencem me!
Če vsi se boste spokorili,
vam prizanesel bo Gospod;
če pa ga boste še žalili,
bo kaznoval človeški rod.

Zato Gospodu zadoščujte,
pokoro zvesto delajte,
sobote prve posvečujte,
in Jezusa prejemajte!
Če se mi boste posvetili
in poslušali zvesto me,
pogube boste se rešili
in v miru veselili se.
Srce brezmadežno bo moje
rešilo narode gorja
in pomirilo vroče boje,
ki kazen so za greh sveta.“
Marijo zvesto poslušajmo
in v njeno upajmo srce;
vsi svojih grehov se kesajmo
in zadoščujmo za dolge!

Alma

Nazaj h Kristusu

Samo dvoje poti imaš na izbiro: pot do jaza in sveta in pot do Kristusa - Boga. In kar si izbereš v življenju, si izbereš za vso večnost.

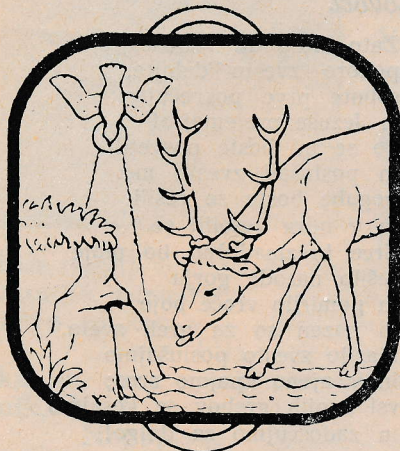
Če kdaj, veljajo danes te besede tebi in meni, vsakemu. Čas, ki ga preživljamo, je nasilen, mračen. Resnico zavija v plašč krivice, često strašne, nerazumljive. Srce vsega človeštva je zdrobljeno od težke, mračne utrujenosti in bega in grabi za idejami, ki bi ga obdržale na površini. A vse zaman. Duše so vedno bolj raztrgane od skeleče negotovosti, bede in gorja, vedno bolj se potapljajo v temo, in krik razbolelosti odmeva v gluho materijo. Kdo še ve, kaj je pravično, kaj dovoljeno in kaj ne? Od neznosne negotovosti utripajo srca: kaj bo jutri? Zakaj so tisoči obrazi spačeni od nemira, zakaj venejo rože prave, nesebične ljubezni, zakaj se več ne smehljajo okenca, nekdanj polna cvetja? Zakaj gorijo naši domovi in z njimi vsa nekdanja sreča? Zakaj, oh kako grozni zakaj tuli v to svinčeno temo gorja in obupa. In

kje je tista resnica, za katero bega svet, poln osebnih želja? Čim bolj grabi po njej, čim bolj v svoji oholosti pričakuje rešitve sam iz sebe, tem gostejša je noč, tem globlje se pogreza vanjo.

„Jaz pa čutim, da nikoli nisem iskala drugega, kakor resnico.“ Kot božajoč spomin so besede umirajoče sv. Terezije. Ti, ki si mogla tako govoriti ob zatonu svojega bogatega življenja, si se priborila skozi vse dvome in muke mislečega človeka. Ti, ki si živela trdo, urejeno in tako čisto, ki nisi poznala nobene stranske poti ne na desno, ne na levo, ki si naravnost hodila svojo „malo pot“ in s pesmijo mladosti prišla do pristanišča večnega miru, — posveti v teh dneh s svojim vzornim življenjem v naše dekliške duše! Glej kako so daleč, daleč od tvoje „male poti“...

O Terezija, ti si bila presrečna, ko si imela tako dobro mamico. Polna božje ljubezni in globoke vere je vodila tvoje prve korake in te učila trositi Jezusu prve žrtvice. Pri nas pa je čisto dru-

gače. Mestne dame na sprehodih ali kamorkoli vodijo svoje ljubljence se pogovarjajo le o modi, o zabavah, o gledališču. In male Evíce že hočejo biti lepe. Ali je potem kaj čudno, če se hčerkica lišpa in ne ve, kako bi si poslikala obraz in lase. Kaj misliš, dekle, da je res vsa lepota na tvojem obrazu? V duši pa

ni luči, ki izžareva milino, čistost in pravo lepoto...

Bilo je pred veliko maturo. S sošolko maturantko sva šli na obisk k tisti „zeleni mizi“, ki prav nič gostoljubno ne pozdravi njenih obiskovalcev. Obema je bilo tesno pri sreč. „Stopiva v cerkev, za blagoslov božji prosiva.“ „Ha, ha,“ — se mi je nasmejala z vso ironijo, „prav

vseeno je, če moliš ali kolneš, vse skupaj nič ne pomaga.“ In ni šla z menoj. Moja skrb je postala še grenkejša. Ne radi mature, saj sem se ji bližala z vsem zaupanjem v pomoč božjo, grenak je bil spomin na mojo sošolko in njeno zgubljeno vero. Na univerzi sva se še srečali. V njenih očeh je še vedno žarel isti odgovor: Saj je vseeno! Da, bilo ji je vseeno. Akademsko svobodo je razširila preko vseh meja uživanja. Kino, zabave, flirt, to je bil program njene mladosti. Prešerno je šla na ples v beli svileni obleki. Vrnila se je pozno v noč: obleka je bila zmečkana in pohojena, nič več bela. In njena duša po taki noči? „Ali ni škoda tvoje mladosti?“ sem jo vprašala. „Ah, ne bodi tako ‚farška‘! Samo v knjigah in v cerkvi naj bi tičala. Živeti, živeti — dokler je še čas! Vse drugo: tiste zapovedi in odpovedi in ne vem kaj še vse, to je za stare ženske! Jaz pa sem mlada in želim kaj imeti od svoje mladosti. Hočem izpiti zvrhano čašo, ki mi jo ponuja svet. Pogledaj, koliko prijateljev in prijateljic imam! Smo kakor livada, polna svetlja in metuljev in pesmi in življenja...“

Ni končala študija. Vse je bilo bolj važno kakor knjige, učenje in dolžnosti. Izpila je čašo do dna in na njeno mladost je padla temna senca obupa. Ni srečna na poti, ki jo je začela, kakor so nesrečna premnoga dekleta, ki so ji sledile in ji sledijo še danes.

(Dalje prihodnjič.)

Dr. V. F.

Kako spoznam, da se je Marija res prikazala

To vprašanje si posebno danes, ko se sliši o dogodkih pri Bergamu v severni Italiji, marsikdo stavi. Tako so se spraševali tudi ljudje ob dogodkih v Lurdu in ob prikazovanjih v Fátimi in sploh povsod, kjer so se začele širiti govornice o izrednih dogodkih. Kako spoznam...

Najlažji in najbolj jasen odgovor je: Počakaj, da prikazovanja potrdi od Boga postavljena cerkvena oblast. Le tako ne boš v nevarnosti, da bi se zmotil. Tako ponižno in potrpežljivo čakanje je resnično za vernega katolika najbolj primerno in najlepše.

Toda človeška nepotrpežljivost je velika in njegova radovednost še večja. Ali ne bi mogel iz kakih znamenj še prej sklepati na to, da je Marija res prišla, da je tam stala, se približala? tako nestrpno sprašujejo mnogi in hočejo še cerkveni oblasti pomagati k hitrim rešitvam, češ: kako boste pa vi zvedeli, da je ta in ta deklica res videla Marijo in z njo govorila?

Mnogo znamenj ljubi Bog daje v ta namen na razpolago in zato resnično ni težko dognati, kdaj se je prikazovanje res izvršilo, kdaj pa so bile to le prazne govornice. Cerkvene oblasti na-

fančno preiskujejo življenje tistih ljudi, ki so Marijo videli ali ki so videli izredne dogodke. Prepričati se hoče s tem, če niso to goljufivi ljudje, ki bi zaradi svoje časti ali še bolj zaradi dobička nalašč kaj takega začeli govoriti, češ potem nam bodo nanosili darov in vsi časopisi bodo o nas pisali. Ko je to dobro preiskano in dognano, da se jim ne more nič očitati, morajo zdravniki, ki so zapriseženi, natančno preiskovati zdravstveno stanje tistih, ki trdijo, da so Marijo videli in poslušali. Včasih je namreč mogoče, da kdo nekaj vidi, česar sploh ni: to so duševno bolni ljudje. Na njihove besede ni mogoče polagati nobene važnosti. Čim bi zdravniki dognali, da je zdravstveno stanje in predvsem duševno ravnotežje porušeno, tedaj tistih otrok ni mogoče imeti za verodostojne priče Marijinega prihoda.

Pa četudi bi bilo osebno poštenje in zdravstveno stanje vidcev popolnoma dokazano, cerkvena oblast čaka še posebnih božjih znamenj, ki naj potrdijo dogodke in tako s tisto silo, ki je vedno znamenje vse-mogočnega Boga, pritisnejo največ vreden pečat na pričevanje navadnih ljudi. To znamenje se imenuje čudež. Tudi Jezus je tako izpričal resnico, da je od samega Boga poslan in da je njegovim besedam treba verovati: ozdravljaj je bolnike, obujal mrtve, pomnožil kruhe in podobno. Zato se tudi ob vsakem novem prikazovanju po pravici ljudje sprašujejo: Ali se je zgodil že kak čudež? Navadno časopisi, ki se kaj radi pre-zgodaj vtaknejo v take dogodke, hitro začno pisati o teh ali onih ozdravljenjih. Toda za kazen za svojo pre-nagljenost morajo mnogokrat potem objaviti: zmotili smo se, tisto ozdravljenje, ki smo ga opisovali, se je izkazalo, da še ni bil pravi čudež. Kazen je pravična, kajti pri tako važnih stvareh je treba postopati počasi in previdno in zopet in zopet čakati izjav cerkvenih oblasti. Kaj nevarno je namreč, da se ob podob-

nih prilikah zberejo množice ljudstva, med njimi tudi polno bolnikov, ki z zaupanjem prosijo Marijo ozdravljenja. Navdušenje množic in njihovo lastno zaupanje jim za trenutek res povzroči občutek velikega zboljšanja bolezni, posebno je to često pri boleznih živčnega izvora, potem pa se bolezen povrne ali pa zdravniki ugotovijo, da za tako zboljšanje ni treba nobenega čudeža, ker bi se lahko zgodilo tudi po naravnem zdravljenju. To torej ni bil čudež in cerkvena oblast ga tudi za takega ne prizna in zato ne priča za Marijino prikazanje in bližino.

Kadar pa se pojavijo v zvezi s prikazovanji, na istem kraju, v istem času, v zvezi z otroki, ki so Marijo videli, taka ozdravljenja, ki jih več zdravnikov proglašajo za naravno nemo-goča (nenadno zaceljenje globoke rane, nenadna ozdravitev raka, kostne jetike, možganskega tvora itd), tedaj pa gre verjetno za pravi čudež, ki pa ga za takega smemo priznati šele tedaj, ko ga tudi cerkvena oblast prizna za znamenje božje vse-mogočnosti. V Lurdu in Fátimi je bilo mnogo takih pravih čudežev in zato brez skrbi verjamemo, da se je tam Marija res prikazala.

Pravzaprav pa smo danes hoteli govoriti o znamenju, ki še hitreje in trdneje dokazuje Marijino bližino in resničnost prikazovanj, to pa je čudežno naraščanje svetosti v ljudeh, ki so Marijo videli in v tistih, ki so kakorkoli bili s temi dogodki v zvezi. Iz dogodkov v Lurdu vemo, da je mala Bernardka začela živeti svetniško lepo, prenašala ne-beško vdano vsa preganjanja in se posvetila popolnoma Bogu v samostanskem življenju, kjer je morala silno veliko telesno trpeti in prav s tem dokazati svojo svetniško ljubezen do Boga in do Marije. O malí Jacinti in Frančku iz Fátime vemo, da sta kakor velikana stopila na pot svetosti, se zatajevala in molila kakor dva velika svetnika, se bala greha in se trudila za zveličanje neumrjočih duš

Edino, kar želim in kar bi rada dosegla, je, da bi bil dobri
Bog ljubljen nad vse. Sv. M. Terezija

kakor morda niti veliki svetniki ne. Marijo sta videla in njena bližina, s katero jima je približala v zgledu in milosti samega Boga, je povzročila toliko svetost. Podobno Lucija, ki je Marijo najbolj videla in zato tudi bila najbolj deležna njenega posvečenja, saj kljub temu, da je Fatima postala svetilnik za ves svet, nima Lucija od nje nič, ampak hoče živeti kot zadnja redovnica v španskem samostanu... In vsi, ki so Fatimo obiskali v prvih letih dogodkov kakor še danes, pripovedujejo, da je nad vso Irijsko globeljo razlito morje svetosti: toliko spreobrnjenj, toliko potrpežljivosti in vdanosti v trpljenje, toliko ljubezni do bližnjega, tako zaupna molitev in tako čudovito lepo življenje z Jezusom pri maši in sv. obhajilu, da kaj takega svet še ni videl. Isto bi lahko potrdil vsak, ki je le malo časa živel v Lurdu. Morje svetosti, razlite po zemlji, torej dokazuje, da je na njo stopila res Marija, Kraljica svetnikov... V takem ozračju ni prostora za goljufijo in sebičnost, ne za hudobnega duha in za hudobne lju-

di: Marijina bližina je pregnala temo in pomagala božji luči do polne svetlobe nad ubogo zemljo.

Sicer pa je povsod, v Lurdu in v Fátimi sama povedala, da prihaja pravzaprav samo zaradi svetosti ljudi na svet: „Pokoro naj delajo“, „naj ne žalijo več našega Gospoda“, „spremenenaj svoje življenje in naj več ne greše; njeno brezmadežno Srce naj časte in mnogo naj molijo za grešnike, za spreobrnjenje sveta, posebno naj molijo sv. rožni venec“. Vse to so sami pozivi k svetosti in sam Bog ve, koliko ljudi se je zaradi njih popolnoma spreobrnilo in tako dokazalo, da je Marija res prišla...

Čudovito naraščajoča svetost pod vodstvom Cerkve je torej najbolj odločilen znak, da je Marijino prikazovanje resnično. Obenem pa je s tem dokazano, da Mariji napravimo največje veselje, če se trudimo za svečo življenje, saj za to stopa med nas.

* * *

Gospod nikoli ne zahteva žrtve, ki bi presežale naše moči. Vendar včasih dopusti, da čutimo vso grenkost keliha, ki nam ga nudi.

Sv. M. Terezija

Navi kraji

Nagota človeka ni lepa. Telesnost je z grehom zgubila lepoto. Bolj je oblečen, tem lepši ti je! Nagi otroci so studni. Ljubkost cvete v obrazu.

Poltna, mesena dražest je mičnost izvirnega greha. Narava, narava, narava: gotovo! Pa grešna narava! Telo potrebuje obleke! Prvič radi mraza, vročine, pekočih žarkov: iz zdravstvenih ozirov. Drugič radi ličnosti lepote. Celo oblečen človek je lepši ko napol oblečen, in napol oblečen še vedno veliko lepši ko celo razoblečen, gol! Iz lepočutnih, estetskih nagibov. Tretjič radi nečistega poželenja: iz navrstvenih razlogov.

Obleka dela človeka. Razodeva višino imetja, bogastva, kaže stan in poklic, dostojanstvo. Kaže pa tudi pamet, razum in moralno! Ošabnost v o-

bleki je blazna, ponižnost in skromnost pa častna. Vekoviti ljudje nosijo preprosto obleko.

Sveta Cerkev svetuje, da se da obleka blagosloviti! Pa tudi sicer! Kadar jo hraniš, kadar oblečeš: pokaži jo Bogu, daruj jo Mariji, posveti jo Jezusu! „Svetinja“ naj bo ti tvoja obleka! Nitke in gube, gumbi in šivi: naj ti kramljajo o božji časti. — Posebne obleke se shranijo! Obleka sv. krsta, sv. birme, sv. obhajila, poročna obleka, obleka primicije, redovnih obljub v samostanu in tako dalje.

Obleka — draga; duša, milost — še bolj! Škoda obleke: časa, zasluge še bolj. Nova obleka — novo življenje! Raztrgana obleka — raztrgana družina, raztrgana vest, razdrapan dušni mir! Oblatena obleka — oskru-

njen venec nedolžnosti. Delavna obleka — dejanska milost, praznična obleka — posvečujoča milost. Šivilje in krojači naj vsaki nitki naroče osmero blagrov za tistega človeka, ki bo obleko nosil: fantku pridnost, deklici nedolžnost, grešniku pokoro, pravičnemu vztrajnosti, vsem pa srečno zadnje uro.

Obleke resnosti pustite mrliču tam

na smrtni „pravdi“! Obleka je molčeča dramatika človeške miselnosti in duševnosti.

To so misli, ki jih je napisal o veliki gospe, o tiranski »modi« pokojni župnik Jurhar Marčič v zlati knjižici »Vzori iz malenkosti«. So to iskricice, ki vnemajo „malenkosti“, ki so dragulji, misli, ki silijo k premisleku in dejanju. Prav za naš čas!

Slavko Ljubniški

Fátimski Maciji

Ko je bojni grom pretresal svet,
bil s trpljenjem ljudski rod prežet,
tisoč brezen je pod njim zijalo.
Znamenje navzdol je posijalo:
na zahodu Fátimska Gospa
vsa v belini se spusti z neba.

Mati sama prišla je v pomoč,
da ublaži stisk, trpljenja noč.
Daje nam potrebne opomine —
klic proseč iz večne domovine:
ker žalili Vir ste vseh dobrot,
v zadoščenje vodi naj vas pot.

Kdo ne čuti krvavečih ran?
Narod naš notranje je razklan.
Moč brezboštva mu v življenje sega,
ga zastruplja in duševno bega.
Daj mu milost, Fátimska Gospa,
da se vzdrami in svoj greh spozna!

Dvigne naj se kakor mlajši sin,
ko je oče prišel mu v spomin.
In po tebi, Mati, k Bogu se povrne,

da preskušnje v dobro mu obrne,
prekaljen Bogu se dá v posest:
v prilikah mu vseh ostane zvest!

S. Darina

V vaestvu Male Kealjice

10.

Polnoči je že davno kazala zlata urica, pritrjena na mizico. Stanko Radmanov pa se je še vedno nemirno obračal v postelji. Dolgo v noč je bil med prijatelji. Hotel je pregnati nevšečno mrzlico, pa mu ni uspelo. Ofka sedi pri njem pa mu ne zna pomagati. Čudno, zjutraj še zdrav in prešerno vesel, zdaj težko bolan. Ne samo telo, tudi duša mu je bolna. Ničesar ne reče, toda deklica

ve, da veliki, ponosni brat trpi. Nič še ne ve prav za prav iz zadnjih devet let njegovega življenja. Ni še bilo prilike, da bi se pogovorila od duše do duše. Nocoj pa je nevarno zbolel.

„Ofka, pojdi in pokliči gospoda Andreja, prosim. Zelo slabo mi je“, zaprosi Stanko. Gospoda Andreja, sredi noči, kje ima kabino? Toda Stanko prosi in gospod Andrej je zdravnik. Poklicala ga bo.

Rahlo je potrkala na kabino št. 2. Gospod Andrej je sedel ob knjigi in zdelo se je, kot da jo je pričakoval. Nič ni bilo treba praviti in prositi, takoj je bil pripravljen. Tiho sta stopala po ozkem hodniku. Potniki so že mirno počivali. Zunaj je bila zvezdnata poletna noč.

Gospod Andrej je preiskal prijatelja. Ni skrival resnice. Nevarna pljučnica. Vročina je neusmiljeno rastla. Bolezen je bila že sredi razvoja in ladja sredi morja. Stanko je le s težavo in šepetaje govoril. Ofka je v vznožju postelje pritajeno ihtela: „Moj Bog, moj ljubi Bog, ne vzemi mi ga, ko si mi ga komaj dal. Ni mi še mogel ničesar povedati o domu in naših, o sebi in očku. Pusti mi ga, edinega brata!“

Zdravnik je sedel poleg bolnega prijatelja in čul nad njim kot mati ob bolnem otroku. Razumel je Ofkino bolečino in tiho čutil z njo. Kako rad bi se sklonil k njej, ji stisnil roko in dejal: Ofka, sestra, kot Stanko, več kot on bi ti želel biti.“ Toda misel v tej uri ne more v živo besedo. Čuje se le Stankovo hropenje in pretrgani vzdih.

Ure minevajo. Bolnik se je nekoliko umiril. „Gospodična, ko bi se tudi vi malo oddahnili. Pospremim vas,“ je dejal obzirno gospod Andrej in vstal. Ni se branila; težak dan in še težja noč sta jo izčrpala do onemoglosti. Z utrujenim pogledom je objela bolnega brata in odšla. Ni več slišala šumečega morja ne brnenja strojev. Brez moči je stopala ob zdravnikovi strani. Kako zelo vendar rabi varstva in pomoči! Ob njej pa stopa močan, silen in življenja poln človek. Mogel bi jo varovati, njo šibko, malo in samotno. Naslonila bi se na njegovo močno roko, mu izjokala svojo skrb in bi bil gotovo dober z njo. Mogla bi, toda

ne more in — ne sme. V drugem varstvu je njena trepetajoča duša.

Ni več razumela, kar ji je zdravnik pripovedoval, predno je odšel. Ve le, da je bil spoštljivo prijazen in očetovsko dober. Poljubil ji je roko, pa se ni branila in skoro žal ji je bilo, da je tako brž odšel.

Drugo jutro se je pozno prebudila. Vstala je sveža in takoj hitela k Stanku. Komaj vidno se je nasmehnil, ko jo je opazil. Bil je res hudo bolan. Gospod Andrej je zapovedal strog mir. Sam ni skoraj več zapustil bolnika. Trepetal je za njegovo zdravje. Poprosil je tudi sopotniki usmiljenki, naj bi prišli k bolniku, sam res ne more in tudi ne utegne vsega prav urediti. Ofka pa je še otrok. Tako je mislil in menil gospod doktor.

Sestra Ludovika in sestra Vincencija sta se srčno radi odzvali prošnji in prišli takoj po sv. maši. Potovali sta iz Carigrada, kjer sta delovali v veliki bolnici, v Francijo, kamor so ju klicali. Sestra Ludovika je bila Francozinja. Njen nastop in beseda sta jo izdajala. Njena tovarišica pa, kakih deset let mlajša od nje, je bila Slovanka. Govorila je sicer prijetno francoski, a se je takoj čutilo, da ni njen materinski jezik. Bila je skromna in tiha. In vse na njej je govorilo, da raje uboga, kot zapoveduje.

Bolnik ne sme biti prav nič sam. Podnevi se bosta menjavala gospod zdravnik in sestra Ludovika, ponoči pa bo pri njem sestra Vincencija z Ofko. Nič ni pomagalo, da je gospod Andrej ugovarjal, deklica je zmagala in bila srečna, da bo mogla pomagati težko bolnemu bratu. Sestro Vincencijo pa je vzljubila ob prvem srečanju. Bila je kot sestra Gabrijela v bolnici na Slovenskem, da, prav taka. — (Se bo nadaljevalo).

Kot nekač

In oni dan — govori Gospod Bog — bo zatonilo sonce opoldne, in deželi bom dal, da bo temnela ob času svetlobe. In spremenil bom vaše slovesnosti v jok in vse vaše pesmi v plakanje.

In pripravi bom črez vsak vaš hrbet ráševnik —. Postavil ga bom kakor za žalovanje nad edinorojencem. . .

Glejte, dnevi pridejo, pravi Gospod, in pošljem *lakoto* v deželo, pa ne la-

kote po kruhu, tudi ne žeje po vodi, temveč po poslušanju *besede Gospodove*.

In bodo tekali od morja do morja in od severa do juga. Hodili bodo okrog in iskali besede Gospodove, in je ne bodo našli.

Oni dan bodo od žeje omagale lepe device in mladeniči, ki sedaj prisegajo pri *pregrehi* . . . : padli bodo in ne bodo vstali več. Bežali bodo, pa ne bo se re-

šil izmed njih nihče... Z mečem bodo umrli vsi *grešniki* mojega ljudstva, ki pravijo: Ne bliža se in ne pride čez nas zlo. (Am. 8, 8)

Tako napoveduje prerok Amos svoje-

mu ljudstvu neizogibno hudo božjo kazen, ki jih bo potrla zaradi mnogih grehov in hudobij. Prerok ni mogel zadržati pravične roke, da bi ne kaznovala: kdo jo bo zadržal, da danes ne kaznuje nas?

V šoli sv. Male Terezije

III. V pravi luči

Sv. Terezijo Deteta Jezusa je treba razumeti. Prav to je pri tej svetnici: vsi jo ljubijo, občudujejo, a le posamezni jo prav razumejo.

Premnoži poznajo zgolj njeno zunanje življenje, duh, mozeg njene svetosti pa sta jim tuja, nepoznana. Se ne zanimajo za take stvari.

Ene premamlja njena ljubkost, pa vidijo na njej samo pesniški nadih. Ali pa poudarjajo do otročjosti pristno in resnično preprostost njene otroške duše. O, bila je prava in globoka pesnica, a pesnica združenja z Bogom, ker je bila predvsem velika svetnica.

Drugi prefiravajo v nasprotno smer. V njeni telesni in нравni lepoti ne zapazijo nič posebnega. Ne vidijo, kako nedosežno visoko se to angelsko bitje dviga nad povprečno, zgolj v snovnost pogreznjeno človeštvo.

Da poudarijo njeno junaštvo v čednostih, ponižujejo na raven pobožne legende njeno »malo pot«, ki je vendar bistven odznak njene svetosti in novi nauk, ki ga Previdnost deli svetu te dni.

Tako so sicer dobrohoteče pa nespametne roke osmukale rožo nežno dehtečih listov, da pokažejo na njej v vsej kruti stvarnosti samo krvaveč trn...

Res je: Terezija je veliko trpela! Pa če bi ne bilo tako, bi še bila prišteta med svetnice?

Ni pa to, trpljenje namreč, edina značilnost Terezijine svetosti! Prav taka, če ne še večja, je njena ljubezen, predvsem pa čudovita preprostost njenega duhovnega otroštva. Tako nam razodevata njeni rodni sestri karmeličanki, ki sta polnih štiriindvajset let uživali vso iskreno zaupljivost Male Terezije.

V tej luči moramo gledati in se poglobljati v našo svetnico tudi mi!

82

Povprašuješ po sredstvu, ki vodi k popolnosti. Poznam samo eno: ljubezen. Ljubimo, saj je naše srce ustvarjeno le za ljubezen!

Sv. M. Terezija

I.

Francosko družino Martin pozna in slavi ves katoliški svet. Kaj je storila, da je toliko slavo zaslužila? Vzgojila je pet redovnic, pet svetniških cvetov, izmed katerih najkrasneje žari sveta Terezija Deteta Jezusa.

Ta velika svetnica je izredno ljubila Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu. Jezus v zakramentu ljubezni je bil življenje in učenik njene duše in ljubezen njenega srca.

Kje se je Terezija D. J. učila te ljubezni do božjega Jetnika na oltarju? Njeni starši so jo vzgojili v evharističnem duhu in v njenem srcu v nežni mladosti razvneli ogenj iskrene ljubezni do Jezusa v tabernaklju. Oče in mati Terezije D. J. sta se zavedala, da ni nič tisti, ki seje, nič tisti, ki priliva, ampak Bog, ki daje rast. Vedela sta, da je Jezus govoril: „Brez mene ne morete nič storiti.“ Zato beremo o njiju v „Povesti duše“: „Sleherno jutro ju je pozdravilo na stopnicah oltarja. Skupno sta pristopala k mizi Gospodovi, da sta se krepila s kruhom močnih.“

Mati je s posebno skrbjo govorila svojim hčerkam o Jezusu v tabernaklju. Odkrivala jim je njegovo ljubezen, ponižnost in pokorščino. Že zgodaj jih je jemala s seboj k sv. maši, jim razlagala njene svete obre-

de in jih spominjala na glavne dele. S prav posebno skrbjo pa je mati Celija pripravljala svoji prvi dve hčeri Marijo in Pavlino na prvo sv. obhajilo. Z njima je molila, v njunih srcih budila hrepenenje po Jezusu in jima govorila o milostih sv. obhajila. Z besedo in zgledom ju je učila žrtev, odpovedi, ponižnosti in čistosti.

Toda ne samo mati Celija, tudi oče Ludovik je vzgajal evharistično. Četudi je bil izobražen in premožen, se ni sramoval Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Terezija D. J. pravi o njem: „Vsako popoldne sem šla z očetom na sprehod. Vsakokrat sva obiskala tudi Najsvetejše v kateri koli cerkvi.“ Na sprehodih sta prišla tudi v kapelo karmeličank. In oče ji je razlagal: „Vidiš, kraljičica moja, tamle za omrežjem bivajo svete redovnice, ki vedno molijo in služijo edino le Bogu.“

Oče in mati družine Martin nista vzgajala samo z besedo, ampak z zgledom. Z otroki sta molila, z njimi hodila k sv. maši, z njimi prejemale Kruh življenja. Zato sta imela pri vzgoji tudi izredne uspehe.

Dala sta katoliški Cerkvi pet redovnic. Najmlajša med njimi je proglašena za svetnico. Dokler bo verno ljudstvo častilo sv. Terezijo Deteta Jezusa, bo slavilo tudi njene starše.

Srečko

Karmelska roža

XXXIV. POGlavJE

Pri Leonu XIII.

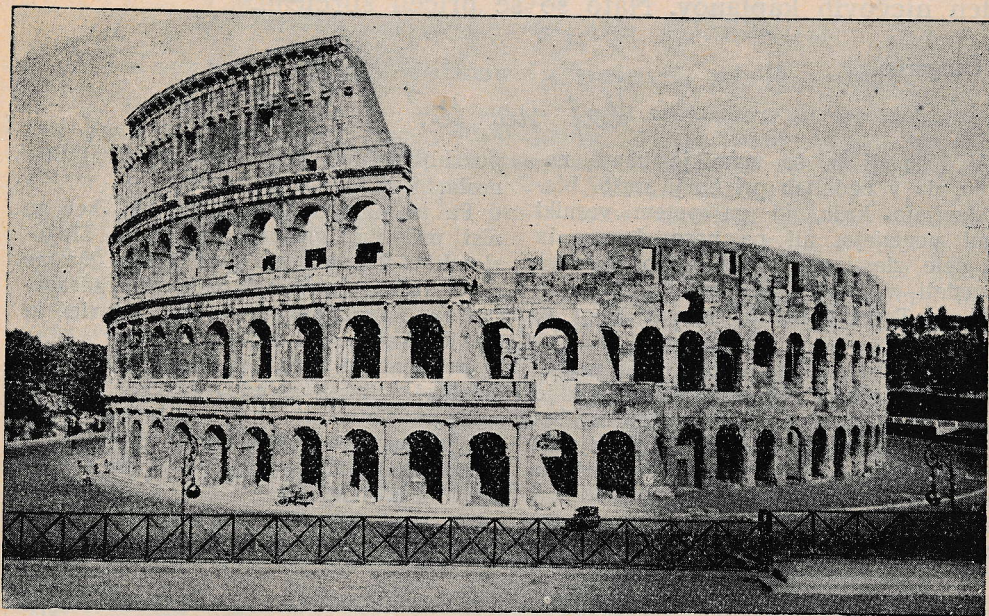
Šest dni so si ogledovali važne znamenitosti večnega mesta. „Sedmega dne sem videla največjo: Leona XIII. Hrepenela sem po tem dnevu, a tudi bala sem se ga: saj se je imela ta dan odločiti moja usoda.“

Ker ji škof ni ugodil, da bi smela predčasno v Karmel, kamor jo je gnalo srce, je upala, da si to dovoljenje izprosi sama naravnost od papeža. Kakšen pogum petnajstletne deklice! Morala bo nagovoriti sv. očeta vpricho kardinalov in škofov. Nič čudnega, če je „trepetala že ob sami misli na to“.

Na dan avdijence, bila je nedelja 20. novembra (1887), je hudo deževalo. Že o pol osmih zjutraj so se zbrali romarji v pri-

vatni papeški kapeli, da prisostvujejo sv. maši, ki jo bo daroval za nje sv. oče. Vodila sta jih msgr. Germain in gen. vikar Révérony, tem so se pridružili še škofje iz Nantesa, Séeza in Vannesa.

Točno ob osmih se prikaže Leon XIII. v beli sutani in belem plašču. Molče blagoslovi romarje. Nato poklekne, da se pripravi na presveto Daritev. Očividno je veliki papež, znan po svoji učenosti in državniški modrosti, tudi mož globoke in preproste molitve.

Rim: Kolosej, kjer so ogromne množice kristjanov raje dale življenje kakor pa zatajile svojo vero...

Obraz mu je obraz asketa, bled pa jasen, suh in veder. „Veke povešene nad črnimi drugače tako ognjevitimi očmi. Ustnice se mu premikajo počasi v molitvi, ki zbog močne notranje občutenosti gotovo ne potrebuje mnogo besedi. Nato vstane. Videti je, da je starost le prav malo usločila njegovo shujšano telo, vendar se, ko stopa k oltarju, tresočih se rok opira na kaplana.“ Tako msgr. Laveille, Terezijin življenjepisec, ki je bil tudi navzoč.

Papeževa maša je bogato odškodovala Tereziko za molitve in pobožnosti, katere je morala v prejšnjih dneh le v hitrici opravljati. Pogled na Leona XIII. pri oltarju ji je povedal več kot še tako dolg govor. Že v glasu, v drži in v slehernemu gibu se je odražala vsa živa vera in goreča pobožnost vredna namestnika Kristusovega! S kakšno presunjenostjo je molil zlasti pomašne molitve, katere je prav on sestavil in predpisal vsem duhovnikom sveta!

„Videli smo, da ga po vsej pravici imenujemo ‚svetega očeta‘,“ vzklika Terezika, ki je polna poguma. Tudi „evangelij fistege dne me je močno potolažil: »Ne boj se, mala čreda, zakaj vaš oče je sklenil, dati vam kraljestvo« (Lk 12, 32). „Ničesar več se nisem bala in upala sem, da kmalu dosežem — kraljestvo Karmela. Nisem se pa domislila drugih besedi Gospodovih: »In jaz vam prepuščam kra-

ljestvo, kakor ga je meni prepustil moj Oče« (Lk, 22, 29). To se pravi, pripravil sem vam križ in trpljenje, kajti le tako boste vredni prevzeti moje kraljestvo. »Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?« (Lk 24, 26). In še: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga moram jaz piti?« (Mt 20, 22).“ Terezika bo kmalu spoznala tudi to — križ.

S papežem so prisostvovali še zahvalni maši, ki jo je daroval eden njegovih kaplanov. Nato so se pričeli sprejemi.

J. Langerholz

Kaj pa ta?

V Franciji in še marsikje imajo navado, da v nedeljah pri božji službi blagoslavlja kruh, ki ga potem verniki sami použijejo, ali pa neso domov in ga dele zlasti med otroke. To nam ve povedati v svojih mladostnih spominih tudi sv. Terezija Deteta Jezusa.

Neke nedelje se je vrnila njena sestra Celina od službe božje. Kako težko jo je pričakovala doma njena sestrica Terezika. Saj veste, kakšni ste vi sami, kadar koga težko pričakujete. Nestrpni! To se pravi, da komaj čakate, kdaj se bodo odprla hišna vrata in kdaj se bosta na pragu prikazala ata ali mama, botra ali teta: sploh tisti ki ga pričakujete.

Tako nestrpno je mala Terezika pričakovala, kdaj se bo prikazala Celina iz cerkve. „Hitro Celina! Hitro! Daj mi blagoslovljenega kruha!“ je klicala. Pa

pozabljivost pozabljiva ga nekoč ni prinesla.

Pa je mala uganila: „Veš kaj, ker ga nisi prinesla, ga bova pa sami blagoslovili!“ Rečeno storjeno. Celina vzame iz omare kruh in moli nad njim zdravamarijo. Potem ga pa da mali sestrici, ki ga je vsa srečna pojedla.

Podobno je ravnal v svojih mladih letih moj prijatelj sosedov Janezek. Cvetna nedelja. Butaro je bilo treba nesti. Pastir, ki mu je pripadala ta čast, se je nenadoma vsekalo v nogo. Ali naj bo butara brez blagoslova? Vse je tako kazalo. Janezek pa ni odnehal: Butara mora biti blagoslovljena! Napravi se z njo do vaškega križa, zmoli nekaj očenašev, pokaže butaro Križanemu in zaprosi: „Bog blagoslovi!“

Ali mislite, da je ni? In zakaj bi je ne bil...?

Delajva skupno za rešenje duš! Saj imamo samo edini dan življenja, da jih rešujemo in da tako Gospodu dokažemo svojo ljubezen.

Sv. M. Terezija

Trg in ulica v Lizijeju v Normandiji, kjer se sedaj bijejo hudi boji. Lizije je že precej porušen, Terezijina bazilika pa je baje še nepoškodovana.

Začnimo znova skupna pobožnost

deveterih prvih petkov in peterih prvih sobot

Božje usmiljenje, ki naj naredi konec nepopisnemu trpljenju sedanjosti, moremo upravičeno pričakovati le, če po vseh svojih močeh božji pravičnosti za grehe in žalitve zadoščujemo, in to po presvetem Srcu Jezusovem in brezmadežnem Srcu Marijinem.

Papež Pij XII. je dne 11. junija letos vernikom, ki so se zbrali pred čudodelno podobo Naše ljube Gospe božje ljubezni, da se ji za rešitev iz vojnih nevarnosti zahvalijo, med drugim dejal: „Kdor bi hotel od brezmadežne Device Marije sprositi konec šib brez resnega sklepa krščanske prenovitve zasebnega in javnega življenja, bi zahteval od Boga nekaznivost za krivde in pravico, da si uredi lastno življenje ne po božjih zapovedih, ampak po razbrzdanih strasteh. Takšna prošnja bi bila pravo nasprotje krščanski molitvi, bi bila žalitev božja, izzivanje njegove pravične jeze in dokaz zakrknjenosti v grehu.“

Da pomagamo rešiti svoj narod iz vseh pretečih nevarnosti, predvsem iz nevarnosti brezboštva, moramo v smislu obljub, ki smo jih napravili ob priliki spokornih procesij, zadoščevati za grehe vsega naroda, posebno za vso razuzdanost in za zle navade v vedenju in obleki, za versko brezbriznost in čezmerno hlastanje po vsakovrstnem uživanju, za nespoštovanje Gospodovih pravic zlasti na Njemu posvečene dneve, za krivične obogatitve na škodo revežev, za grehe materializma v vsaki obliki.

Združeni v skupni volji zadoščevati in svoje življenje pobojšati v duhu posvetitve presvetemu Srcu Jezusovemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu, bomo sebi in vsemu narodu očistili vest, obnovili spoznanje za vrednote duha, da se podamo vsi na varno pot spolnjevanja božjih zapovedi, v čemer je zagotovilo sreče za sedanjost in bodočnost.

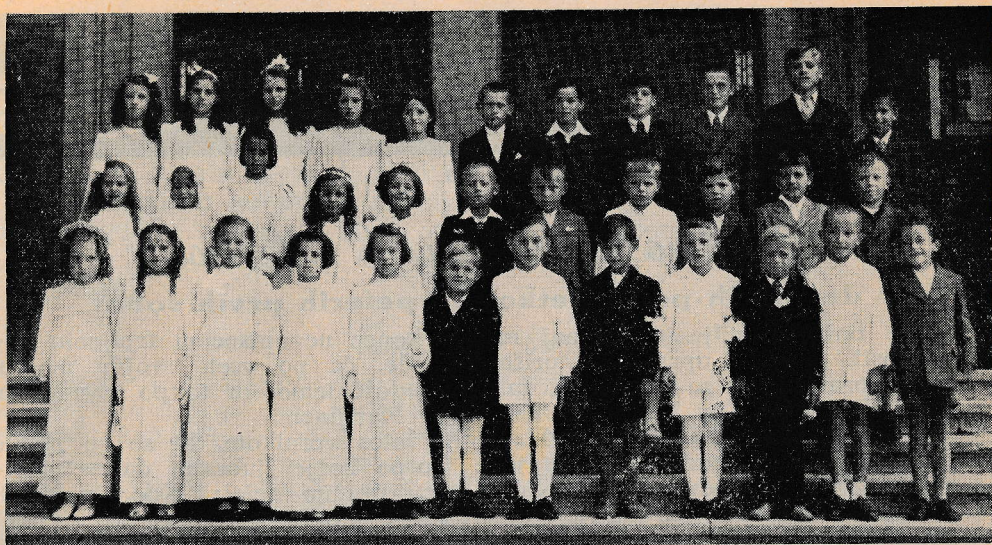
Skupno pobožnost prvih petkov bomo začeli letos meseca avgusta in jo končali s prvim petkom aprila prihodnjega leta 1945. Obenem pa bomo meseca avgusta začeli vrsto peterih prvih sobot in jo končali prvo soboto meseca decembra. Z novim letom pa bomo začeli takoj drugo vrsto prvih sobot in jo končali v maju prihodnjega leta 1945.

S to pobožnostjo, upam, se bomo duhovno pripravili za darove božjega usmiljenja, ki jih hočemo v ponižnem zadoščevanju sprositi zase in za ves narod v neomajnem zaupanju v moč skupne molitve, saj verujemo v Jezusovo besedo: „Ako se na zemlji dva izmed vas zedinita v kateri koli prošnji, jima bo vse storil moj Oče, ki je v nebesih“ (Mt 18, 19).

Presveto Srce Jezusovo in brezmadežno Srce Marijino sta rešilni znamenji za nas in za naš narod in ves svet. Pod to znamenje smo se postavili, njima so se naše družine posvetile — pri njiju vztrajamo in ne bomo osramočeni.

V Ljubljani, dne 18. julija 1944.

† GREGORIJ ROŽMAN, škof ljubljanski.

Letošnji biemanci in nevoobhajanci

Tu na sliki jih vidite. Na Alojzijevo nedeljo, 25. junija, so se postavili pred fotografski aparat na stopnicah pred našo cerkvijo. Škoda je, da jih je nekaj manjkalo. Zato slika ni popolna. Večina je pa le tukaj. Taki dogodki, kot je birma in prvo sv. obhajilo, so pa že vredni spominske slike.

Pri pogledu na to srečno skupino se celo nam starim razveseli oko. Dušo nam prešine prijeten spomin na tisti dan, ko je tudi nas Jezus prvič pritisnil na svoje božje Srce, in ko smo z velikim spoštovanjem stali pred škofom, ki nam je delil zakrament sv. birme. Takrat smo dobro vedeli, da smo po tem zakramentu potrjeni za vojščake Kristusove. V nas je bila odločnost. Pripravljeni smo bili za vero in Cerkev Kristusovo delati in trpeti... Kaj vse se je od takrat pa do danes v nas že zgodilo...

Kdor ima med svojimi fotografijami tudi tiste od prvega sv. obhajila in od birme, naj jih pozorno pogleda in se

nekoliko ob njih zamisli, če je še vse tako, kot je bilo takrat..., v tistih zlatih dneh, ko nas je Jezus izbral za svoje prijatelje in vojščake.

Za vsak primer zapišimo še imena teh, ki jih vidimo na sliki. Morda kdo vseh le ne pozna. V prvi vrsti stoje: Kliš Danica, Grzinič Tatjana, Pokovec Anica, Zupančič Marijana, Škerlj Slavica, Žitnik Leon, Jankovič Janez, Pokovec Janez, Poličar Tonč, Selan Janez, Rupnik Lojzek, Zihlerl Janez. — V drugi vrsti: Zajc Lozka, Pirc Dragica, Waschl Marija, Erčulj Francka, Mavrič Majda, Kralj Marijan, Fink Jože, Waschl Milan, Kovač Matija, Marinčič Slavko, Furlan Hugo. — V tretji vrsti: Benedičič Anica, Kahne Vida, Kajnc Vera, Matoz Jožica, Krampelj Nežica, Zrimšek Ivan, Žitnik Rudi, Skrijanc Stane, Vrhove Janko, Mravlja Jože in Ogorevc Branko.

Molimo zanje, da bodo Kristusu in njegovi Cerkvi vedno zvesti ostali.

Oznaniła

PRVI PETEK IN PRVA SOBOTA. Saj ste prebrali škofov poziv na prejšnji strani. Dobro bo, če ga preberete še enkrat in potem še trikrat premislite. Kdor bo

tako naredil, se bo prav gotovo zganil. Devet mesecev bo vsak prvi petek prišel v cerkev in prejel zadostilno sv. obhajilo. Prav tako bo storil 5 mesecev ob

prvih sobotah. Posebej naj to premislijo možje in fantje. Morda bo komu težko. Vedeti pa je treba, da se nobena velika stvar ne doseže brez žrtve.

MLADINSKA MAŠA je za VSE šolarje

Drago Bizilj:

Ob spominu na Franceta

Lene megle so se vlačile po Barju in iznad njih je pošastno gledalo skrivnostno Krimsko pogorje. Bila je pozna jesen, tista usodna, nepozabna jesen leta 1942., ki mi spomin nanjo vznemiri misli, da se oglasi vest ter očita netovarištvo.

Tiho sva stala na parobku, najine oči so bile uprte tja preko Krima, in kakor da bi narava s svinčeno težo svojih sivih oblakov hotela ustavljati polet najinih misli, se je nebo tam nad Krimom gosto, zlo obetajoče zoblachilo. V ta skrivnostni molk so kakor grom udarile tvoje besede. Kot zrel mož si se odločil z besedami: „Odšel bom! Tam gori bo odslej moj dom, tam bom branil svojo vero in svoj dom!“

Odšel si — a se nisi več vrnil. Doma pa smo te iz dneva v dan, od ure do ure čakali vsi v plahem upanju.

Tvoja oslabela mati, ki te je 25 let vzgajala in pripravljala za žrtev veri in domovini, je v strahu zate nadaljevala z rožnim vencem. Zdravamarija je sledila zdravamariji, a vsaka se je končavala: zanj, ki sem ga rodila, — ki krvavi pot poti, — ki je bičan, — zanj, ki težki križ

tudi med počitnicami vsako nedeljo ob 9. Starši, pošiljajte svoje otroke redno k tej maši. Pa točno naj pridejo. V cerkvi ima vsak določen svoj prostor.

nosi... In debele jagode so orosile vsak dan znova grenke, v bolečini rojene solze.

Čakala te je tvoja izvoljenka, ko je pozno v moč zrla zvezdo, prav tisto, ki sta jo nekoč skupaj gledala v sreči čiste ljubezni in vama je nato ostala ob ločitvah zvesta vez. Toda sedaj ji ni zvezda več žarela kot nekdanj, hladno in mirno je plavala po tožnem nebu.

Brat je tiho vstopal vsako jutro v tvojo sobico, se zazrl v tvojo sliko ter nato še bolj zagrenjen in potrtn odhajal na delo.

Dnevi so potekali... čas — mogočni oče vsega — pa je sam razodel vsakemu posebej tvojo usodo. Nihče ni govoril, nihče izpraševal, a doumeli smo vsi:

„Redek prijatelj — dober učitelj — zvest vodnik — hraber borec nam je dal vzgled in nam postal vzor!“

Dragi France! Naj počiva tvoje izmučeno telo kjerkoli, a pri tvojem spominu ti kličem v imenu vseh, ki smo te ljubili:

„Na svidenje kot zmagovalci — pa če treba tudi po tvojem zgledu kot mučenici!“

Deobine

PO ENOLETNEM nestrpnem čakanju se nam je le uresničila vroča želja: da bi se ves mladinski dom preselil v nove prostore v „vili“. Res, da je zaenkrat še eno nadstropje rezervirano za druge prebivalce, pa vendar ima sedaj tudi „drobiž“ svoj prijeten kotiček v vili. In še celo možje so dobili svojo sobo. Nekoliko je sicer tesno, pa nič zato. Saj je danes povsod precej tesno! Tako se je ves živžav mladinskega doma odmaknil od zavoda, kjer je sedaj skoraj pusto in dolgočasno. Je pa zato okrog vile tem bolj živahno.

V NEDELJO 23. JULIJA smo v tem domu pozdravili novega zavodskega ravnatelja preč. g. Jurija Lambizarja. Izrekli

smo mu svoje čestitke in želje, da bi ga v novi službi, ki jo nastopa, spremljal božji blagoslov. Mladinci pa bomo storili vse, kar je v naši moči, da bomo vedno in povsod dobra don Boskova slovenska katoliška mladina. Gospod ravnatelj je bil vesel naše obljuje. Zagotovil nam je, da bo skušal z vsemi silami podpirati delo v mladinskem domu, iz katerega je že izšlo toliko sijajnih fantov in mož. Mladinski dom naj v novih lepših in obsežnejših prostorih še bujnejše raste, cvete in rodi bogate sadove. Prav zato je hotel te nove prostore sam blagosloviti. Pred kipom Srca Jezusovega v najlepši sobi novega doma je opravil blagoslovilne molitve in nato med navdušenim petjem

svetih pesmi pokropil vse prostore z blagoslovljeno vodo. Mogočna pesem „Povsod Boga“ je zaključila ta obred, obenem pa tudi prav lepo izrazila, kaj je prav za prav cilj mladinskega doma. Tu naj med veselo igro, petjem, godbo, vsakovrstnim društvem in sportnim udejstvovanjem v mladih sreih raste in cvete tisto božje življenje, ki smo ga vsi prejeli pri svetem krstu. Zato blagor kraju, ki ima dober mladinski dom. Marsikdo morda ob pogledu na lepi novi dom v srcu vzdihne: „Škoda lepe vile za razgrajče...!“ V resnici pa ti prostori niso služili še nikoli tako plemenitim namenom, kot prav sedaj!

DOSEDANJEMU RAVNATELJU preč. g. dr. Jožefu Kuku, ki je v zadnjih treh težkih letih tako lepo vodil vso številno rakovniško družino, mladinci kličemo prsrčen „Bog plačaj“ za vso skrb posvečeno mladinskemu domu! Pod njegovo upravo so bili kupljeni novi prostori, pod njegovim vodstvom je bil mladinski dom deležen še marsikatero dobrote, ki je včasih nismo poznali. Naj ga božji blagoslov spremlja tudi v novi službi!

MARIJIN VRTEC bo odslej vodil g. Jože Bakan. Tudi ministrante in drobiž na splošno bo imel predvsem on na skrbi. Naj bi med nami prav tako uspešno delal kot prej v konviktu!

KONGREGACIJA ima svoj redni sestanek vsako soboto zvečer ob pol sedmih. Četudi bi kakšen ves teden ne mogel priti v mladinski dom, k temu sestanku mora priti na vsak način. Prepričan sem, da vam tudi starši ne bodo delali težav, če jih boste pravočasno prosili. Uredite si svoje delo tako, da boste ob tem času za vsako ceno prosti. Drugače je delo v kongregaciji nemogoče.

PEVCI imajo zopet redne vaje. Ker smo dobili v novi dom tudi klavir, se vrše te vaje v domu in ne več v zavodu. To je za vse gotovo bolj ugodno. Zato prihajajte redno in točno. Vaje vodi g. Kuhar. Priglasite se še ostali, ki imate veselje do petja. Lepa pesem blaži uho in srce. Veselega človeka ima vsakdo rad. Vaja v petju je pa tudi lepa in prekoristna prilika za vzgojo disciplinirane volje. In ne pozabimo, da kdor dobro poje, dvakrat moli!“

NAŠE IGRIŠČE je zadnji čas močno oživelo. Ker večina krožkarjev nosi domobransko uniformo, so se pa mlajši

opogumili in začeli nabijati okroglo usnje. Tako imamo vsako nedeljo vsaj po dve nogometni tekmi. Lepo je gledati to živahno mladino, še skoraj lepše kot nekdanje večje nogometnaše. Med tednom se pa vse vadi in pripravlja na nedeljska srečanja. Tako prav lepo raste naraščaj Korotana. Pa tudi več novih iger je videti na našem igrišču: košarko, ruske keglje, zbijanje žoge ob zid... Možje se pa kaj radi pomerijo v balinanju. Kar tri balinišča so zrasla okrog našega doma. Prav je tako! Zdrava duša v zdravem telesu!

POZDRAVE pošiljajo vsem mladincem mnogi naši domobranci iz vseh krajev Slovenske. — Po desetih mesecih se je zopet oglasil s kratkim pismcem Dolinarjev Ego. V noviciatu je nad vse srečen in zadovoljen. Posebno Marijino varstvo nad njim in vsemi ostalimi je kar vidno. 15. avgusta bo napravil redovne zaobljube. Prosi vse, naj molimo zanj, da bi se vredno pripravil na ta prelepi dan. Vse najlepše pozdravlja.

NAJVAŽNEJŠE na koncu. Vsi mladinci dobro preberite in premislite škofove besede na prvi strani rakovniških poročil. Prepričan sem, da ne bo niti enega mladince, ki se ne bi resnemu povabilu sv. očeta in našega nadpastirja odzval. Zato začnemo vsi z mescem avgustom znova opravljati pobožnost devetih prvih petkov in petih prvih sobot. Ze vsak četrtek pred prvim petkom zvečer se udeležimo ure molitve in opravimo sv. spoved. Običajne vaje srečne smrti zato v teh mesecih ne bo posebej. Čim več žrtev nas bo ta vsenarodna pobožnost stala, tem prijetnejša bo Bogu in koristnejša za nas vse!

KNJIŽNICO oskrbuje g. Turšič. Radi segajte predvsem sedaj o počitnicah po dobrih knjigah. Čim več znaš, tem več veljaš. Kdor veliko dobrega čita, ta ni v zadregi ob raznih šolskih in domačih slovenskih nalogah ter ob raznih nastopih. Segajte pa po knjigah, ki so vaši starosti primerne in koristne. Ni vse za vsakega! Posvetujte se s knjižničarjem, ki vam bo gotovo vedno prav svetoval, kaj naj čitate. Zavedajmo se: dobra knjiga najboljši prijatelj! — Knjižnica je odprta za drobiž in naraščajnike vsak dan od 8 do 10 dopoldne; za krožkarje pa od 7 do 9 zvečer; ob nedeljah in praznikih za vse od 11 do 12.

ROŽNI DEŽ

Pod skeivnostnim vplivom

Zeliš spreobrnjenja sebi, svojcem, svojemu narodu? Pa ni volje, ni moči? Sv. Mala Terezija ti jo izprosi! Spreobrnjenje je milost, zelo velika milost. A sveta Čudodelka zmore vse pri Bogu. Tudi največje zakrknjence pripelje k božjim nogam.

Poslušaj. Med deset in deset tisoči pisem, ki prihajajo na priorico Karmelskega samostana v Lizijeju, m. Agnezo, rodno sestro sv. M. Terezije, in ki poročajo o Terezijinih čudežih, spreobrnitvah in milostih, je tudi sledeče. Pisano je bilo novembra 1923.

„Aktivni častnik sem, star 42 let. Čeprav po krstni knjigi protestant, sem bil dejansko brezverec in poznan framason. Oče mi je svobodomislec in mati kalvinistka, tako sem rasel v ozračju verske brezbržnosti in nisem véroval ne v Boga, ne v posmrtnost. Postal sem zagrizen nasprotnik duhovnikov in katoliške vere, ki sem jo sovražil iz vse duše; vneto sem zagovarjal ločitev Cerkve in države in zatiranje verskih redov.

Razne vere so mi bile le ostanek prošlosti. Moje življenje je bila ena sama veriga greha, cela vrsta strašnih grehov, izvirajočih iz take popačenosti, da bi njihova izpoved, če bi bil katolik in bi šel k spovedi, napolnila z grozo tudi najbolj svetega in življenjsko izkušenelega duhovnika.

Moja žena pa, ki je bila goreča katolikinja in je že dolgo molila za me, je moje spreobrnjenje izročila v roke s. Tereziji iz Lizijeja in opravljala vztrajno in goreče devetdnevnično za devetdnevnično k njej.

Nekoč je kupila Povest duše, pa mi jo je ne vem več s kakim razlogom dala brati. Naslov se mi je zdel privlačen, vzal sem knjigo in jo, čudno, zares, začel brati ne glede na moje

običajne predsodke zoper krščanstvo. Jaz, ki v nadnaravnost sploh nisem veroval, ki nisem ničesar priznaval, če ni bilo absolutno gotovo in matematično dokazano, ki sem od svojega petnajstega leta smatral vero v Boga za bedastočo ali slaboumnost, moram priznati, da me je to branje globoko pretreslo in močno zanimalo.

To se je zgodilo meni, ki sem bil skozinski upornež, ki sem odklanjal že samo misel na mysticizem in čudež! Nikoli se nisem obojavljal in sem to pogosto trdil, da če bi na primer v Lurdu z lastnimi očmi videl, da je komu ozdravela roka ali noga, te očitivnosti ne bi priznal... Raje bi mislil, da je bila prevara ali sleparija ali nove vrste operacija, zvršena za prevaro preprostih in lahkovernih. Ves takozvani nadnaravni svet je pa sama megla.

Glede Povesti duše sem pa le moral priznati, da me je omajala. Začel sem razumevati, kako so katoličani res srečni, da morejo verovati v višjo silo, v božjo moč, ki jim razsvetljuje življenje.

In ko sem razmišljal dogodke, opisane v „Dežju rož“, sem si dejal, da jim je podpora vere brez dvoma v veliko tolažbo.

Priznaval sem, da je bila mala karmeličanka iz Lizijeja brez dvoma izredno plemenito bitje, pa bi bilo za tako velikodušno deklico vseeno veliko bolje, če bi bila ostala v svetu, kakor pa da se je žrtvovala tako temnemu življenju... in se zaprla v tako strog samostan s tako ostrimi pravili, ki so kar strla njeno mlado življenje in jo pahnila v prezgodnji grob. In sem preklinjal najlepšega vseh samostanov in vse redovne zaobljube.

Konec sledi.

Uprava sporoča

Ker je vsak dan večje povpraševanje po položnicah, jih v tej številki prilagamo vsem brez izjeme.

S prijazno prošnjo tistim, ki še niso poravnali naročnine, naj to zdaj store. In sicer čimprej. Razlogi so na dlani: Stroški za tisk naraščajo vsak dan. Papir, tisk in delo so se podražili. Mnogo naročnikov je po sili razmer odpadlo.

Nihče naj položnice ne zavrže! Spomnite se našega s toliko mujo in strahom zgrajenega svetišča sv. Terezije D. J. na Kodeljevem, pa če tudi s še tako skromnim darom. Radi razmer še vedno hudi dolgovi močno težijo na novi cerkvi.

Vsak dan molimo in prosimo sv. Malo Čudodelko, naj varuje, vodi in brani ves naš mučeniški narod, zlasti pa vse prijatelje in dobrotnike njenega svetišča!

DAROVI

ZA SVETIŠČE SV. TEREZIJE NA KODELJEVEM

DAROVALI: L 500: bar. Codelli Anton, Kolenc Mar.; L 200: Videmšek Karlinca; L 140: Ivančič Mar.; L 100: Jurak Neža, II. r. uršul. os. šole, Barle Fr., Mastnak Hel., Šlajmarjev dom; L 60: Feropšič Ang., Kogoj M.; L 50: Vidmar Kat., Javornik A., Maček Iv., Kovačič Franc.

NABRALI: L 20: Šetina J.

SV. MALI TEREZIJI SO POKLONILI ROŽE: 3 rože: Neimenovani, 2 roži: Neimenovana; 1 rožo: G. K., s. Darina, Kvas I., Refelj M., Silvester Vlada, I. I., Žužek Iv., I. C.

ZA KUBIČNI METER ZIDU NOVEGA SVETIŠČA (L 125) SO DAROVALI: Hribar Jos., Hribar Romilda, Kunc Ang., Pustovrh Iv., Pustovrh M., I. I. (Dobrava). Ostane neplačanih še 970 kubičnih metrov zidu.

Presrčno se zahvaljujejo sv. M. Tereziji za prejete dobrote ter pošiljajo svoj dar hvaležnosti za njeno svetišče: Prinčič Olga, I. I., Müller Marija za ozdravljenje noge; I. C., Ljubljana, za pomoč v smrtni nevarnosti svoje žene.

K Bogu po plačilo so odšli dobrotniki, naročniki in prijatelji Terezijinega svetišča

Pavlič Marija, Breznikar Josipina, Gartner Anton, Grajcer Anica, Cotič Anica vsi iz Ljubljane; Škrlj Marija, Rob; Virant Marija, Želimlje.

V boju za vero in domovino so padli: Lotrič Janez, Požnen Pavle, Obed Jože, Omerza France, Rezar Janez.

Bog jim daj večni pokoj!